

En ven i nødden

Klaus Lynggaard

September 1977. 20 år ung. Næsten 21. Endelig, endelig egen lejlighed. Midt i Kongens København. To værelser, toilet og køkken. Lige over en port. Fodkold som bare fanden. Utæt petroleumsovn, der kun opvarmer lejlighedens øverste halvdel. Hvorfor man om vinteren også kun kan blive varm fra livet og opefter. Under bæltstedet er der polarklima. Med en månedlig husleje på 660 kroner er det kun en biting. Free at last. Endelig kan mine iboende B-mennesketendenser køres helt ud. Min kærlighedsaffære med København kan tage sin (ulyk)salige begyndelse. Og byen er som skabt til den sorte romantik, jeg villigt indhyller mig i. Forfalden, forurenede, klaustrofobisk, beskidt, dragende, mørk, mystisk og fuldstændig vidunderlig. Det var før Burger King og SevenEleven gjorde deres indtog og Indre By drænedes for københavnerliv. Baggårdene er endnu ikke forvandlet til middelklasseoaser, men stinker af pis og flyder med glasskår og alskens affald af dubios oprindelse. For fedt, synes jeg. Der er ikke noget, der hedder livsstil. Kun liv.

Af grunde jeg ikke helt kan gennemskue, mente jeg, at jeg skulle på universitetet. Min studentereksamen var en udslagsgivende faktor, idet der ingen adgangsbegrænsning fandtes i hine tider. Et hvilket som helst fjols, der kunne snige sig igennem på studenterkursus med et snit på 7,1, var velkommen i kundskabens hellige haller, der tilmed var anbragt i nogle „midlertidige“ betonbarakker på en pløjemark ude på Amager. Læg dertil en gedigen orienterings- og identitetskrise, for hvad kunne jeg egentlig, ud over at skrive på maskine med en finger, spille lidt på guitar og synge med en stemme, der fik tårerne frem i øjnene på folk? Om end næppe af rørelse. Og hvad ville jeg med mine talenter, som jeg svingede mel-

lem at mene var i gudeklasse og så ren selvsuggestion? Jeg valgte Litteraturvidenskab!

Jeg burde måske have sat mig ind i, hvad faget egentlig indebar. Men jeg kunne kun få øje på ordet „litteratur“ i den sammenhæng. Opfattede det ligefrem som en slags avanceret forfatterskole. Hvor vi jingede rundt i hvide rober og disputerede sandhed og skønhed, mens vi dyrkede avanceret sex med kønne og kloge kvinder med store bryster, lattermilde øjne og en uudslukkelig appetit på digtersæd. Det der med „videnskab“ havde jeg ikke taget højde for. Som det autoritetstro fjols jeg var, gik jeg efter de indledende runder durk ud og købte alle de bøger, der stod på de m-e-g-e-t lange lister, vi fik udleveret. De stod ulæste på en reol for sig selv i mange år og signalerede helt korrekt „halvstuderet røver“. Indtil jeg tog mig sammen og solgte hele pivtøjet. For tobak og en skilling. Hvilket dog også er noget ...

For min død kunne jeg ikke få det vi undervistes i til at hænge sammen med min ekstatiske og ukritiske begejstring for Allen Ginsberg, Jack Kerouac og William Burroughs. Mit afsæt i Hemingway, Steinbeck, Fitzgerald og Salinger. Min senpubertære fascination af Morten Nielsen, Tom Kristensen og Emil Bønnelycke. Min næsegruse beundring for Henrik Nordbrandts køligt formfuldendte modernisme. Min faste overbevisning om, at de virkelig tunge drenge i DK-lit hed Albert Dam og Johannes V. Jensen. Suppleret med lidt Strindberg og Hamsun. At intet mindre end sandheden om den menneskelige tilstand lå gemt et sted midt imellem de ovennævnte og så Baudelaire, Rimbaud og den unge Pär Lagerkvists digte. Det var hvad jeg stræbte efter. Ikke et job som gymnasielærer i Tønder, that's for damn sure. Som sangeren og digteren Jim Morrison formulerede det for mig i et af sine efterladte digte: „Words got me the wound and will get me well, if you believe it ...“

Og hvad jeg ellers følte mig forbundet med dengang. F.eks. samtlige skribenter på musiktidsskriftet New Musical Express, et ugentligt britisk magasin, der agerede talerør for alt punkrelateret. Helt centralt stod rock-musikken. Som identitetsbærer, talerør og frigører. Som barn af Dylan, Skaløe, Reed, C.V., Lundell, Bowie, Iggy og nu altså Sex Pistols, The Clash og punk ledte jeg efter noget

andet end marxistisk kritik af borgerlig bevidsthed og læren om merværdi at knytte an til. Ikke at jeg var apolitisk; jeg mente bare ikke, at noget så selvindlysende som ligeløn for alle var ubodeligt sammenknyttet med kunstnerisk æstetik og ditto kvalitet. Når nu altså litteratur, musik og film var mine lidenskaber. Ikke ret meget andet interesserede mig. Jeg aspirerede i det skjulte til titlen digter. Min første samling lå færdigskrevet (og kasseret!) under titlen *Ego-maniker*. En form for realisme. I hvert fald: selverkendelse. Skrevet på et klubværelse i den svenske provins, kredsede den omkring vrede, sårethed og følelsen af at have haft en miserabel opvækst (not!) og blev båret igennem af en furios forbitrelse mod stort set alting.

Men intet er så galt, at det ikke er godt for noget. Selvom jeg kun stod pinen ud et enkelt semester, mødte jeg to mennesker derude i betonbarakkerne på Amager, som jeg er så heldig stadig at kende. Den ene var en hip undervisningsassistent ved navn Elo Nielsen. Engang blev vi alle sammen inviteret hjem til ham i det kollektiv, han beboede. Og mens de andre snakkede, checkede jeg lige hans pladesamling. Ud fra devisen om, at et lp-cover siger mere end tusind ord. Definitely one cool dude. Så gjorde det mindre, at Elo benyttede samme fremmedgørende jargon som de andre på stedet, når der i undervisningssammenhæng taltes – og der taltes meget – om bl.a. fremmedgørelse og hvad der nu ellers var på dagsordenen derude. Han var til at snakke med, når undervisningsmysteriet var overstået. Om stort set hvad som helst. På en fin måde. Elo kunne godt se, at jeg ikke rigtig passede ind derude; men han kunne på den anden side også godt få øje på nogle kvaliteter hos mig. Og så var han kanonsød. En egenskab, jeg ikke sætter mindre pris på hos ham, som årene går. Men som dengang betød alverden.

Vi sad i hestesko i undervisningslokalerne. Selvfølgelig. Det var jo 70'erne. Og såvel fællesskabet som tanken om samme var på alle måder påtrængende. Nede ved bordenden sad en fyr og talte, så man lyttede. Vi kunne mærke på underviserne, at han var gjort af det rette stof. Han mestrede jargonen. Uden at være eftersnakker. Han var på niveau med situationen og havde dannet sig en mening om ting, jeg knap var i stand til at gennemskue. Det viste sig

således, at da vi op mod jul skulle aflevere vores første opgave, var denne fyr langt forud for os andre. Han var allerede i fuld gang med den. Og den havde ikke en døjt at gøre med noget af det, vi blev undervist i. Good for him. Den omhandlede den svenske forfatter Hjalmar Söderbergs benhårde roman fra 1905, *Dr. Glas*. Fyren hed Søren Ulrik, og han var mildest talt respektindgydende. Ja, han var tæt på at være det klogeste menneske, jeg nogensinde havde mødt på min egen alder. Og i den alder er de eneste mennesker, der rigtig tæller, dem på ens egen alder. En alder, hvor man er sygeligt optaget af det, de andre kan. I lyset af det man ikke selv aner. Og Søren Ulrik mestrede den litterære analyse, så jeg overgav mig, selvom den på mange måder var mig imod. Jeg ved ikke, hvor mange gange han forsøgte at banke ind i mit hoved, at en god tekst kan tåle at blive analyseret i hoved og røv. Uden at tage skade. Man kan ligefrem blive klogere deraf. Forstå noget, man ikke forstod før: „Analyserne forgår – teksterne består“. Havde han ikke været en så smooth operator og fuldstændig ubetalelig ordgejler, der kunne hidse sproget op til de mest sindssvage excesser, havde jeg affærdiget ham som Kloge-Åge. Men han var cool. Og sjov. Og bright som bare fanden.

Vi faldt hurtigt i snak, Søren Ulrik og jeg, når der blev røget ude på gangen med de andre høveder. Dengang var rygning obligatorisk på uni. Ikkerygere henvistes til små, uhumske, ildelugtende og kolde lokaler, hvor de kunne sidde og skamme sig. Det foregik på pibe, ind til alt og alle var indhyllet i massive blå røgskyer. Mens vi kæftede op. Der var i dén grad tale om uforbederlige meninger. Om Graham Parker, Elvis Costello og Nina Hagen. Om Iggy Pop, Patti Smith og Lou Reed, som vi dyrkede som afguder. Om Rimbaud, Mallarmé og Baudelaire. Helte, m.a.o. Om punken, som optog os lidenskabeligt (uden at vi var punks, altså). Der var Søren tre skridt foran, for han kendte faktisk Knud fra Sods, det eneste danske punkband, det var værd at nævne i samme åndedrag som de store udenlandske koryfæer.

Og selvfølgelig om Poul Borum og det forjættede tidsskrift Hvedekorn, hvori man (måske!) kunne få sine digte trykt. Hvis man

kom gennem nåleøjet. Jeg havde fået adskillige afslag derfra. Konsekvent med begrundelsen, at Borum godt kunne lide indholdet; det kneb mere med at se komækken, hvad angik det formelle. Som følelsesbetonet novice formåede jeg ikke for alvor at adskille de to. Så det var ærefrygtindgydende, da Søren Ulrik i en henslængt bisætning lod mig forstå, at han været aftrykt i organet. Det er ikke for meget at påstå, at det gjorde mig giftgrøn af misundelse. Med hvad han kaldte „seks små digte“. Misundelsen holdtes i ave af det faktum, at jeg var bimlet durk ind i en fremmedartet og eksotisk tvillingesjæl, der som jeg både ville være digter og opfattede punken som porten til fremtiden. Samt ikke mindst ønskede at brænde 1970'erne ned til grunden. Kampråbet var „æstetik“, et fyord på linje med „pædofili“ i de år. Og som hvad angik digtning var syv-mileskridt foran undertegnede, der kørte den af på følelsespres, orddelir og intuition. Og ikke meget andet. At Søren Ulrik i dén grad vidste hvad han ville, var lige så skræmmende som det var inspirerende. For kæfte op, det gjorde vi. Uden ophør eller uheldige pauser, hvor den anden i sin forvildelse kunne finde på at tage ordet. Vi var jo fremtidens budbringere. Alt gammelt, vi ikke kunne bruge, skulle såmænd bare ties ihjel. Eller bedre endnu – udraderes! En ny orden truede ...

Mens vi i ét væk definerede os negativt over for stort set alt, vi af den ene eller den anden grund ikke kunne lide. Især tidens litterære tonefald, der domineredes af den såkaldte bekendelseslitteratur/knækprosa ud fra parolen om, at „det private er politisk“. Fraset måske lige Vita Andersen, som vi begge havde stående i rolen, skyede vi genren som pesten. Og vi var i den grad ikke bange for hverken store armbevægelser, skråsikre meninger om snart sagt hvad som helst eller hensynsløs nedslagting af koryfæer. Ikono-klaste er vist et mildt udtryk. Jeg elskede, når Søren med en dekadent håndbevægelse affejede et kendt dansk digterikon med ordene „two dollar poetry“. Eller når han med pædagogisk strengthed sendte mig på biblioteket for at låne noget Sarvig, som jeg i en rus af skråsikkerhed kom til at affærdige. Det er faktisk Sørenes skyld, at jeg under flytning efter flytning stadig bærer rundt på Sarvigs

ordkunst i bogform. Er det noget, man takker folk for? Han var allerede da Poet med stort P, og fremviste en faglig stolthed, der var formidabel. Og inspirerende.

Søren satte til gengæld stor pris på min viden om især rockmusik af enhver slags og fra enhver epoke. Jeg havde sat mig som mål, at intet populærmusikalsk skulle være mig fremmed. Hvad enten jeg så brød mig om det eller ej. Det var nok det fag, jeg burde have „læst“ på universitetet. Men alt, der i grunden er noget ved, var så pokkers „street“ dengang og det var rockmusikken i og for sig også, selvom det var blevet småmondænt at skrive opgaver om den; især hvis man kunne påvise, hvorledes den var udtryk for kapitalismens nært forestående kollaps. Men for mig betød den alt, alt for meget til, at jeg på noget niveau kunne nedlade mig til sådant frivolt pjat!

I den periode gik han med planer om at lave et (i øvrigt aldrig realiseret) tidsskrift sammen med den legendariske Arbo, hans gode ven, som jeg sjældent mødte, men altid hørte om. Arbo sagde dit og Arbo gjorde dat. Søren Ulrik var som denne signatur mytoman (også selvom han dengang sikkert ville have benægtet det, selv under tortur; der kunne man godt mærke hans baggrund på Det Fri Gymnasium, som han rask væk i øvrigt kaldte „den danske venstrefløjs svar på Eton“) om en hals, så mens han byggede sin imponerende myte op om ‘ham Arbo’, gjorde jeg det samme med min elskede ven, Thorsten, der endnu ikke var trådt seriøst i karakter som outertaineren, orkesterlederen og forfatteren T.S. Høeg. Men Søren og Arbos tidsskrift skulle udelukkende skrives af folk, der besad, hvad Søren Ulrik præcist definerede som ‘asocial viden’. Ting, der ikke gjorde nogen forskel ved eksamensborde eller i det pulserende erhvervsliv, men som til gengæld besad en høj underholdningsværdi og måtte virke dragende på enhver, der følte sig sat uden for tidens grasserende politiserede tone og ditto tilgang til alle livets niveauer.

Søren Ulrik begyndte derfor hurtigt at kigge forbi min lejlighed i tide og utide. Der var nu ikke rigtig noget, der hed utide, undtagen måske lige før kl. 13, thi ærlige hvide mennesker sov deres skønhedssøvn om formiddagen. Og nogen gange eftermiddagen med. Natten var stedet, hvor alt skete. Kærester var der ingen af (med

undtagelse af hvad der i periodens jargon kaldtes „bolleveninder“; hvilket lyder rarere end det egentlig var), omend vi skam snakkede en del om dem, der „got away“. Begge plejede vi omhyggeligt et banesår af kærlighedsmæssigt art fra en epoke, vi allerede da betragtede som vor tabte ungdom. Vi snakkede faktisk RIGTIG meget om damer; Søren lukkede dog fuldstændig røven på mig, da han engang ridsede sit kvindeideal op som noget „småt britisk noget med rødt hår og ikke alt for gode tænder“. Mit gik mere i retning af noget villigt noget, der ikke var alt for løst i kødet. Kræsen var man ikke. Udvalget var nu heller ikke overvældende. Til de fester, vi holdt i Nansensgade i tide, men satenedeme mest i utide, inviteredes til stadighed de samme 4-5 pigebørn, hvoraf én var min søster. Hvilket ikke forhindrede os i at dyrke støjterrorisme mod de nærmeste omgivelser til den lyse morgen. Oh how we danced! Søren dansede helst og altid til Iggy Pops „Sweet Sixteen“, et af periodens helt store undergrundshits, men ellers mest til gammel rock og pop. Obligatorisk var dog en art stueplante-pogo til Sex Pistols' „Pretty Vacant“, som jeg følte præcist udtrykte hvad for en generation vi var: „We're so pretty – oh so pretty – VACANT – and we DON'T CARE!!!“

Tiden udgjorde i sig selv en uudtømmelig resurse, og der var altid te på kanden, et stop til piben, så det var bare at gå i krig. Nogen gange havde jeg lidt hash liggende, som jeg røg noget af. Så gled mundtøjet friere, men knap så stringent. Søren rørte ikke det stads. Rusmenneske var han denondelyneme ikke. Også dengang var der noget asketisk over ham, selvom han elskede nøje udvalgte ting og sager med en næsten fetichistisk intensitet, som han så også ville gå til yderligheder for at få fat i. Det var sjældent musik eller litteratur – Søren lånte ALTID noget, når han ud på natten forlod min bolig – men han kunne være sygeligt optaget af at anskaffe sig en bestemt filmplakat eller en bordlampe eller en beklædningsgenstand. Og så snakkede han rigtig meget om det. Hvordan og hvorledes det nu gik med det. Der var ham weirdoen nede på Hausers Plads, der nu er væk. I stil med Søren mener jeg jo, at alt var bedre i København for tyve-tredive år siden ... at denne butik er væk, er blot endnu et eksempel på byens deroute. Indehaveren gjorde sig i alskens bric-a-

brac, men hans speciale var filmplakater, og Søren fast stamkunde. I vinduet hang de særeste små sentenser og obskure citater skrevet i hånden; man kunne stå og læse disse illuminerende skriftsteder fra nær og fjern, om man lystede. Tid var der nok af.

På et tidspunkt var Søren vicevært i en ejendom oppe på Gothersgade og fik for ulejligheden stillet en kælderlejlighed til rådighed. Den opholdt vi os også en del i, eftersom vi på den måde nærmest var blevet naboer. Det første man så, når man trådte ind ad døren, var en kæmpeplakat med Nina Hagen. Dén husker jeg, for når man „lige“ kiggede forbi, endte vi som regel ude i køkkenet og snakkede et par timers tid længe efter afskeden var taget. Jeg selvfølgelig iført alt mit overtøj; det æggede åbenbart Søren at se én stå dér i sin fornuftige vinterfrakke og agere talende statue i hans bombede lokum af et køkken. Som regel benyttede Søren lejligheden til at spise en skål havregryn med mælk og sukker, hvilket var hans hofret. Jeg mindes ikke på noget tidspunkt at have oplevet ham indtage andet. Jo, te! Og så hans elskede Jolly Colaer, som han altid jingede rundt med. Og MacBarens sødligt duftende pibetobak. Til fester kunne man indimellem bevidne ham med en bajersk pilsner i hånden, men fuld, det har jeg aldrig oplevet ham. Det er mere tvivlsomt, om han ville kunne påstå det samme om mig, eftersom det var en slags hobby for mig at blive så umådeholdent beruset, at det kunne ligne tvangsmæssig adfærd. Hvad det grundlæggende også var. Viste det sig.

Vi havde siddet og mundhuggedes en smule om Bryan Ferry og Roxy Music, som jeg elskede med en passion, men Søren Ulrik havde sat ind med et verbalt hug, hvor han aflivede Ferry på basis af, at han ikke kunne „udstå den der forcerede sanselighed, han benytter“, som han kaldte det.

„Hvorfor synger han ikke bare?“ spurgte Søren og lænede sig sejrssikker tilbage i sin stol, mens røgskyerne fra hans snadde stod om ørerne på ham. Jeg sad og bappede surt på min pibe og fandt ham egentlig ikke længere helt så genial.

„Næ,“ sagde Søren så, „ved du, hvem jeg synes der er RIGTIG god?“

„Næ ...?“

„Brenda Lee ... Little Miss Dynamite, du!“ Søren elskede sådanne tilnavne. Ligesom vi var meget optagede af, at fans af glamgruppen Kiss udgjorde en decideret Kiss Army! Det var værd at tale om. Det rykkede.

Skæbnen ville, at jeg netop havde fundet en stak Brenda Lee-singler i en junkbutik. Og ud fra mottoet, „intet populærmusikalsk skal være mig fremmed“, tilmed erhvervet. Helt sikkert også fordi de gik for pebernødder. Dem sad vi så og hørte. „Let’s Jump The Broomstick“, „Dum Dum“, „Break It To Me Gently“ og „I’m Sorry“ (alle gode) og en rigtig styg én, der hed „Rusty Bells“. Det var lige musik efter Sørenns hjerte. Der opdagede jeg Sørenns store kærlighed til rock-musik af ældre dato. Helst helt tilbage til tiden før Beatles og Stones. Halvtredserrocken, som den upræcist kaldes. Søren var optaget af den der blanding af uskyld og beregning, der prægede epoken mellem den oprindelige rock’n’roll og The Beatles store gennembrud. Ikke så meget Elvis Presleys „Hound Dog“ som Del Shannons „Runaway“, altså. Noget i retning af årene 1958-1963. „Rockens første middelalder“, som jeg flot døbte den. Hvilket tændte Søren helt vildt og det var der, han fastslog, at jeg til hans og Arbos endnu ikke realiserede tidsskrift skulle skrive om „musik, kun en mor kunne holde af“. Det morede ham umådeligt. Og min første bestilling lød på en tekst om den der middelalder, som Søren havde indtrykket af i virkeligheden udgjorde rockens apoteose. Bestillingen gjorde mig pavestolt, da efterspørgslen efter min person kunne begrænses til en lille kreds af venner og en familie, jeg egentlig var lidt flov over at have. Intet er vel værre for en wannabe boheme end et ophav! Vi fik da også hurtigt snakket os frem til, at vores fælles afsæt ind i musikken kunne koges ned til Petula Clarks „Downtown“, Peter Bellis „Hvis jeg nu var arbejdsløs“ og Frank Sinatras „Strangers In The Night“. Se, det var musik!

Jeg samlede med glødende entusiasme på singleplader, som jeg primært fandt i marskandiserforretninger og agerede derfor hellere end gerne DJ for Søren, der nød at udfordre min pladesamling til det yderste. Ofte brugte jeg endog megen tid på at opspore nogle af de numre, jeg ikke havde kunnet diske op med, sidste gang Søren og jeg legede „De ringer – vi spiller“. Med Søren som gennemført

urimelig kværlant, der satte en ære i at finde noget – bare et eller andet – jeg ikke ejede. Så kunne han endelig læne sig tilbage i stolen og med tilfredshed om min samling udbryde: „Den kunne godt være noget større, hva’?“. Vi havde endvidere begge en svaghed for alskens glamrock (især Suzi Quatro, som vi begge fandt var pisse-lækker; en holdning vi i øvrigt også højlydt delte om sangerinden i Blondie, Debbie Harry) og dårlig disco à la eurothrash-duoen Bac-cara, hvis „Yes Sir, I Can Boogie“ vi regnede for et kulturelt højdepunkt. Af en art. Vi var helt klart på dårlig smag, hvad angik musik, men kun fordi vi troede fuldt og fast på, at der var noget at hente der. Transcendens, tror jeg det kaldes. Den måde, Søren kunne knalde fuldstændig ud over Bobby Vees popode „The Night Has A Thousand Eyes“, skilte sig ikke nævneværdigt ud fra hans af glødende patos gennemlyste foredrag om Georg Trakls (som Arbo havde døbt Georg Stakkel!) i øvrigt fortrinlige digte. Og det siger sig selv, at en sang som „Poetry In Motion“ med Johnny Tillotson satte vores fantasi i voldsom bevægelse: „Poetry in motion/ See her gentle sway/ A wave out on the ocean/ Could never move that way ...“ Det holdt (og holder)!

Mht. poesi havde vi sværere ved at finde et fælles fodslag. Ikke fordi vi læste så fandens forskellige poeter – de skulle bare være tunge, dystre, europæiske og undergangsmættede, så var vi glade som grise – men fordi Søren var en bidsk kritiker. Han havde hørt godt efter ude på Det Fri, når der taltes om såvel kritik som selvkritik. Til en begyndelse var vi begge skrivebordspoeter med hver sin digtsamling liggende. Den slags styrker sammenholdet. Sørens hed *Huskeren og Glemmeren*, så vidt jeg husker. Eller var det omvendt? Efter at have læst den med Sørens ord ringende i baghovedet om, at den var blevet afvist af et velrenommeret forlag, blev jeg fuldstændig overbevist om, at jeg aldrig selv ville blive publiceret. Så god Sørens end var, fandtes der åbenbart ikke plads til den blandt de udvalgte, hvis skriverier kom en tur om trykkeren. At han havde samme indstilling til *Egomaniker* ville derimod være at stikke Dem, kære læser, blår i øjnene. Dog indså jeg allerede på forhånd, at mit ungdommelige værk ikke var publiceringsevrigt og ud over af

netop Søren tror jeg ikke det er blevet læst af nogen. Good riddance to bad rubbish.

Men at vise Søren hvad jeg havde skrevet siden sidst, var noget, jeg trak ud så længe som muligt. Mest fordi jeg ikke kunne give igen af samme skuffe. Jeg fandt jo hans digte splendide. Gennemførte. Stilfulde. De talte lige til mig, ja, de skyllede gennem min bevidsthed med en renhed, der var slående. Men han var en hård nyser, hvad angik kritik. Havde jeg ikke været så fucked up selvhadsk, kunne den del af vort forhold i virkeligheden have udviklet sig til en rigtig god forfatterskole. Som landet lå, var styrkeforholdet for ulige. Dertil må dog lige tilføjes, at når Søren endelig sagde noget positivt om noget, jeg havde skrevet – som regel en linje eller to – kunne jeg køre på det i flere dage. Og at jeg ikke fik noget ud af det, ville være urigtigt at påstå; Søren sagde engang, at man „ikke kan fæstne to ord på papir, uden de skriger af betydning“. Det har jeg altid forsøgt at holde mig for både øje og øre, når jeg skriver. Og så gav han mig et andet råd, jeg nu ikke fulgte: „Hvis du vil være rigtig god til noget, må du koncentrere dig hundrede procent om det ene felt.“ Det råd har han selv fulgt med en beundringsværdig stringens, og han fortjener til fulde at tituleres Digter.

Et par af Sørenes yndlingsemner var hans tid på Sølvgedes Skole og de mange år, han boede på klubværelse. Hvad han gjorde både før og efter sin tid som vicevært. Han blev (bliver!) aldrig træt af at fortælle historien om, hvordan han i begyndelsen af 70'erne kom ind med firetoget fra Stevns og som et andet Guds ord fra landet landede lige midt i den rotterede af københavneri, Sølvgedes Skole åbenlyst udgjorde. Han besad en fantastisk husker for hvem, der havde sagt hvad hvornår, og især elskede han den hurtige replik og dén, der fik vendt en jording til eget bedste. Jeg skal ikke her komme ind på de historier, for dem fortæller Søren bedst. Men han elskede København med en lidenskabelig intensitet, der kun kunne virke smittende på én, hvis kærlighedsaffære med byen var af nyere dato. Til fælles havde vi så også en ubesmattet afsky for de steder, vi hver især stammede fra. Søren kunne således få Stevns til at lyde som noget, der åndeligt lå på linje med Den Spanske Inkquisition og fysisk hen i retning af Abu Grai fængslet.

Søren fortalte mig tidligt i vort venskabelige forløb, at han var meget ærekær. Meget. Meget, MEGET ærekær. Som den location fra Mel Brooks-filmen *Silent Movie*, han med stort lattermildhed ofte henviste til: „The Institute For Very, Very Nervous People“. Et sted, vi begge to nok godt kunne have haft glæde af et ophold på. Dengang. Paranoia styrker i hvert fald sammenholdet. Og det var i de tider, hvor synet af en politibil var nok til, at angstneuroserne stod i fuld flor. For ikke at tale om, når en flok Hell's Angels kom gående imod én på gaden. Men jeg fortaber mig i detaljer og kommer på vildspor. Altid de bedste at følge.

Men altså: Ærekær. Netop det ord brugte han. Sært gammel-dags, syntes jeg. Jeg tog ikke videre notits af det, men det skulle jeg nok have gjort, for engang i begyndelsen af firserne lykkedes det mig at pande ind i den side af ham. Jeg husker ikke længere præcis hvad (åh jo jeg gør, men det rager virkelig ikke læseren) der udløste fadæsen, men den betød en brat afslutning på et ellers strålende venskab. Også selvom det faktisk var en biting. Efter min ringe mening. Jeg besøgte Søren efter den ulyksalige hændelse for at forsøge at tale mig ud af klemmen, men det var et no go. At påstå Søren var både stejl, ubøjelig og immun over for de argumenter jeg fremførte, er en underdrivelse. Jeg tror, jeg græd lidt. Som man nu gør, når noget, der er en uendelig kært, glider én uigenkaldeligt af hænde.

Så selvom vi debuterede samme efterår på samme forlag, var enhver fornemmelse af, at vi på noget niveau skulle være våbenbrødre, væk. Omend jeg husker et møde med Søren en sen nat-tid på Rådhuspladsen, hvor han stod i kø ved én af kioskerne for at købe aviserne, som man gjorde dengang. Han grinede og pegede på en overskrift i et dagblad, hvor der stod: En sag af stinkende giftighed. „Der var jeg sgu nær besvimet,“ sagde han leende. „Jeg troede, det var overskriften til anmeldelsen af *City Slang*.“

Jeg husker også en debutantaften ude i Forfatterforeningen, hvor vi godt nok sad side ved side, hvilket dog kun gjorde mig ængstelig. For selvom der ikke var noget, jeg mindre ville, kunne jeg ikke lade være med at opføre mig krybende og undskyldende. Og det var godt nok benzin på mit i forvejen rigelige selvhad. Også Søren's begejstring for Pia Tafdrups digte – som debutant var hun også til

stede blandt de mange lettere beklemte sjæle, der sad og lyttede undrende til Vagn Steens foredrag om nødvendigheden af for guds skyld at have nogle fradrag; as if vi havde indtægter! – lå hinsides min fatteevne. Ud over at hun selvfølgelig var pissesød. Det er hun jo. En dejlig dame. Men jeg kunne kun tolke hans begejstring for hendes poesi som kritik af min. Ja, den forbandede ungdom. Hvor der dog gik mange timer med at slå sig selv til blods over ingenting. Og alting. I en forpulet uendelighed.

Det tog en femten-seksten år at klinke skårene. Time is the healer. Vi mødtes i mellemtiden utallige gange – sådan en by er København, og sådan var det miljø, vi begge færdedes i – i løbet af de der forbandede firsere, men de hyppige gensidige visitter ophørte fra den ene dag til den anden. Jeg holdt aldrig op med at savne dem.

At Søren i dag igen er blandt de mennesker, jeg tør kalde mine venner, betragter jeg som et af de store frynsegoder ved at være blevet ældre. Og som et privilegium. Selvom jeg lige skulle vænne mig til at han i mellemtiden var gået fra skarpt lynende ikonoklast til nobel kristen-konservativ. Det kaldes en kamel. At sluge. Men det er nu heller ikke altid, at enighed gør stærk. Det faktum, at vi i dag mødes som både jævnbyrdige (og -aldrende; som i mid-), gør kun det hele meget bedre. Og altid med en spøg på læben – Søren er stadig et af de sjoveste mennesker jeg kender – men også med en diskret understrøm af den alvor, der kendetegner kærlighed. Som landet ligger er der vist kun en ting at tilføje: Søren er og bliver min ven i nødden. En sådan burde alle have.

PS: Hvis læseren har problemer med min overskrift, kan vedkommende få et gok i nøden.